

Vitjan úr Noregi

Frá 24.-28. juli 2014 høvdu vit í Eysturoyar dansifelag vitjan av 32 fólkkum frá dansifelagnum “Rakne” úr Noregi. Tey hava heimstað í Jessheim, sum liggur nærhendis Eidsvoll nakað norðanfyri Oslo. Nøkur av teimum vóru eisini í Føroyum fyri 25 árum síðani, tá sama felag vitjaði í Klaksvík.

Vestanfyri Jessheim liggur “Raknehaugen”, sum er størsti gravheggur í Norðureuropa. Heyggurin er gjørdur uml. 550 e. Kr. og verður hildin at vera ein kongagrøv. “Leikaringen Rakne”, sum er stovnað 1965, hevur fingið sær navn eftir hesum heggi.

Høvuðsrindini hjá teimum vóru at uppliva Ólavsøku, so tey fóru til Havnar at vera, tá tey høvdu verið hjá okkum í trýggjar dagar.

Tey komu við flogfari hóskvøld og høvdu innivist á Hotel Runavík. Fríggjadag fóru vit til Havnar eftir oyggj, fyri at vísa teimum vakra útsýnið - serliga av Norðadalsskarði og vestureftir. Men tað var so kjaftsvart í mjørkja, at vit sóu slett onki, fyrr enn vit komu omanum Hotel Føroyar, har tey búðu um Ólavsøkuna.

Vitjaðu fyrst á

Fornminnisavninum og fóru so við býbussum oman á Marco Polo, har vit høvdu bílagt buffet. Tey vóru samdum, at vit eiga eitt gott tjóðsavn og púra ovfarin av, at tað er ókeypiss fyri

brúkaran at koyra við býbussi. Vit gingu úti á Tinganesi, fingi høvi til at fara inn í

Dómkirkjuna, sum stóð opin og gingu í miðbýnum til kl. 15.00, tá vit fóru túr við Norðlýsinum – framvegis nógvur mjørki. Vit avgjørdu at leggja at í Nólsoy fyri at vita, um tað klárnaði eitt sindur.

Birgir Enni, sum hevur ført Norðlýsið í nógv ár, gav okkum tey hyggjuráð at ringja til Jens Kjeld Jensen, fuglaútstappara. Og væl bar til – hann var inni og

játtaði beinanvegin at taka ímóti hesum 36 fólkunum. So ístaðin fyri at síggja livandi fugl, so fingur vit góða frágreiðing um lunda, havhest, drunnhvíta v.m., umframt at vit sluppu inn á verkstaðið hjá honum. Norðlýsið førði okkum inn aftur til Runavíkar.

Leygardagin byrjaði skráin kl. 11.00, tá dansiframsýning var á torginum sunnanfyri býráðshúsið í Runavík. Veðrið var gott og kunningarstovan hevði vundið føroyska flaggið á stong og lýst tiltakið so mikið væl, at tað mundu vera uml. 100 fólk, tá norðmenninir eru taldir við. Aftaná framsýningina dansaðu vit føroyskan dans eina løtu.

Tey dansaðu eftir livandi tónleiki – ikki violin, sum vit ofta síggja – men tvær systrar spældu uppá harmoniku ella trekkspel, sum tey siga í Noregi. Pápi teirra hevði lært tær at spæla. Ole Johan Røtterud, sum er dansileiðari hjá teimum, greiddi væl frá bæði tjóðbúnum og dansi. Seinnapartin vitjaðu tey í Norðagøtu og nýggju kirkjuna við Gøtugjógv.

Um kvøldið var veitsla á Sjókafeeni, har vit vóru 65 fólk í alt. Sum gávu fingur vit eina bók við heitinum “Romeriksbunaden”, sum Rakne gav út á egnum forlag 1985.

Sunnudagin gingu vit runt um Toftavatn fyrrapartin í góðum veðri, meðan vit seinnapartin fóru við bussi til Oyndafjarðar, Funnings og Gjáar. Tá døgurðin var etin á Gjáargarði, sungu vit báðar tjóðsangirnar. Norðanfyri var mjørki og sirm, so vit sóu hvørki Slættaratind ella Risa og Kelling.

Vit søgdu gestunum farvæl, tá vit komu aftur til Runavíkar. Fremmandafólkini fáa sjálvandi nógv at vita á einum slíkum túri, men vit sum leggja túrin til rættis friska eisini nógv uppáftur og síggja stóð í Føroyum, sum vit annars ikki høvdu vitjað. Triggir góðir dagar at enda komnir.

Juli 2014. Kathrina